

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom i fara

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom i fara

SAGA

EGMONT

Christine Pullein Thompson

Phantom i fara

Saga

Phantom i fara

är översatt från engelska av Cecilia Björk efter

Phantom Horse in Danger

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1993, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784242

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Det hade blivit vår och trädgården av full av krokus och påskliljor. Min bror Angus och jag hade påsklov. Mamma höll på att packa och jag stod i dörröppningen och såg på.

- Jag tycker inte om att ni ska vara ensamma hemma, sa mamma. Det känns hemskt att lämna er så här. Varför ville ni inte ha faster Nina här?

- Därför att vi är nästan vuxna nu, svarade Angus som satt på sängkanten. Vi är inte några småungar längre.

Min bror är nästan en och åttio, med långa ben och mörkbrunt hår.

- Jag har fattat ett viktigt beslut, fortsatte han och såg ner i golvet. Jag tänker sälja Killarney och köpa en moped i stället. Dels för att jag vill kunna åka vart jag vill när jag vill, dels för att jag är så trött på att mocka ut i stallet.

Det blev dödstyst i rummet. Både mamma och jag var nog lika chockade. Jag föreställde mig hur Killarney skulle lastas i en transport och åka i väg, hur hans box skulle stå tom och hur vi aldrig skulle få se honom igen.

- Har du verkligen tänkt igenom det? frågade mamma och lät allvarlig. Kommer du inte att sakna honom?

Hon stängde sin resväska.

- Jo, på sätt och vis. Men jag måste ju komma vidare. Jag kan inte alltid leva på samma sätt.

- Har du tänkt på att det är fälttävlan på tre olika platser i april? undrade jag.

- Jag tänker åka dit på min moppe och titta på när du trillar av, sa Angus och log fånigt.

Han såg så dum ut att jag ville skrika.

- Handlar det bara om pengar? frågade mamma.
- Nej, det gör det inte. Jag är helt enkelt trött på att göra samma saker jämt – mocka, utfodra, kratsa hovar och göra rent sadel och trän. Nu vill jag göra något annat. Det vore kul med lite olja och bensin i stället för havre och hö.

Han reste sig och sträckte på sig.

- Dessutom är det ett stort ansvar att ha häst, kanske lite för stort för mig.

- Då kan jag ta det ansvaret, sa jag hastigt. För mig är det lätt som en plätt att ta hand om två hästar.

Men min bror lyssnade inte på vad jag sa.

- Titta här! Jag har redan skrivit texten till en annons, sa han, drog upp en papperslapp ur byxfickan och räckte den till mig.

Jag läste högt vad som stod på lappen.

Killarney, skimmelvalack, sex år, 161 cm. Underbart lynne, älskar att hoppa. Tävlad i fälttävlan med placering. Endast seriösa svar. Ej hästhandlare. Pris 20 000 kr eller högstbudande.

- Hur kan du? tjöt jag. Hur kan du sälja Killarney för en förbaskad moped? Och inte har du vett att ta betalt för honom, heller. Han är värd mycket mer än 20 000.

- Jag vill att han ska få ett bra hem, och det är viktigare än en massa pengar. Fattar du inte det? skrek Angus.

- Nej, det gör jag faktiskt inte! vrålade jag tillbaka.

- Förstår du inte att en moped är mycket billigare att ha! Den äter inte mängder av kraftfoder under vintern och den behöver inte skos var åttonde vecka. Det är ju pappa som betalar för hästarna och han blir säkert glad om kostnaderna minskar.

- Din moped behöver bensin och olja, nya däck, försäkring och en massa annat, svarade jag. Den kommer att gå sönder hela tiden, det gör de alltid. Vem ska betala för allt det, har du tänkt?

- Jag kommer inte att ha moped i all evighet, upplyste Angus snorkigt. Snart är jag tillräckligt gammal för att ta körkort för motorcykel och det tänker jag jobba ihop till så att jag kan betala allting själv.

Mamma slog händerna för öronen. Själv sprang jag därifrån, rusade nerför den krokiga trappan till bottenvåningen och ut i den soliga trädgården.

Killarney betade under äppelträden bredvid min egen häst, Phantom. Båda hästarna hade börjat fälla och snart skulle deras tjocka vinterpälsar vara försvunna. Killarney såg ut som en typiskt jakthäst med kraftigt bakparti, sluttande bog och ädelt huvud. Tårarna välldes fram i mina ögon.

Varför måste folk förändras? tänkte jag. Måste jag också göra det? Jag vill alltid vara så här gammal och jag vill att ingenting i mitt liv blir annorlunda. Phantom ska alltid beta här i hagen och trädgården ska vara sig lik år efter år.

Jag såg på gårdsplanen och fantiserade om mopeden som snart skulle stå där. Efter den skulle det komma en motorcykel. Angus tänkte kanske ha sina maskiner i Killarneys box?

Snart kommer jag inte att få se Killarney kika ut över boxdörren mer, tänkte jag och knöt händerna det hårdaste jag kunde.

För att inte börja gråta satte jag igång med stallsysslorna. Resolut körde jag fram skottkärran och började mocka ur boxarna. Men medan jag gjorde i ordning halmbäddarna rann tårarna utför mina kinder.

En stund senare reste mamma sin väg, men först stod hon i köket, såg på sin klocka ideligen och öste en störtflod av förmaningar över oss. Jag vet inte hur många gånger vi fick lova att vara ordentliga och inte hitta på några dumheter. Hon lovade att ringa varje kväll och påminna oss om att släcka ljuset, låsa och betala mjölkbudet.

- Snälla mamma, vi är inte sex år längre, sa Angus. Sluta tjata! Vi klarar oss hur bra som helst. Vi är ju stora nu, Jean och jag.

Peppar peppar, tänkte jag men sa ingenting.

- Om bara faster Nina hade varit här, sa mamma och gick bort till garaget.

- Hon ställer bara till problem, svarade Angus.

- Faster Nina är omtänksam och dessutom är hon vuxen, menade mamma.

Hon klev in i bilen och startade motorn. Jag vinkade.

- Kom hem snart! ropade jag. Hälsa pappa från oss!

- Jag skulle hellre ha stannat hemma, erkände mamma.

- Nu måste du köra, annars missar du planet, sa Angus. Du vet att det alltid brukar vara köer utanför Heathrow, och klockan är snart tre.

- Jag ska köpa påskägg till er från Schweiz! ropade mamma genom det öppna bilfönstret.

Sedan vevade hon upp rutan och körde sin väg.

- Tänk att hon inte har fattat att vi är stora nu, muttrade Angus.

- Jag är i alla fall inte vuxen än, påpekade jag. Ska du verkligen sälja Killarney? Menar du allvar?

- Ja. Annonsen kommer in i tidningen på lördag, under rubriken "Djur säljes", meddelade min bror.

- Så du har redan skickat in texten?

Han nickade.

- När jag väl har fattat ett beslut brukar jag genomföra det på en gång, svarade han och lät väldigt självbelåten.

Vårt lilla hus kändes tomt och övergivet utan mamma och som vanligt önskade jag att pappa hade ett annat jobb. Eftersom han arbetade vid utrikesdepartementet var han ofta utomlands och tidigare hade vi följt med honom. Men nu var vi trötta på flygplatser och resor och att alltid missa vårens tävlingar i hoppning, fälttävlan och dressyr.

Dessutom var vi bara hemma i korta perioder och lärde aldrig känna några kompisar. Därför hade Angus och jag bestämt oss för att stanna hemma den här gången, i stället för att följa med till Geneve och sitta på ett tråkigt hotell hela dagarna. Pappa hade rest till Schweiz för en vecka sedan och nu hade mamma åkt efter för att vara med och representera England på diverse diplomatiska middagar. Tant Parkin skulle komma varje dag för att kontrollera att vi var vid liv och se till att huset var något sånär i ordning. Hela frysen var fullproppad med mat.

Dennis Barnes som bodde granne med oss, hade erbjudit sig att skjutsa oss till stan i sin pappas jeep när vi behövde handla. Han hade fyllt arton och hade körkort, den lyckosten.

Jag hade köpt en dagbok och bestämt mig för att skriva ner precis allting som hände medan mamma och pappa var borta.

Nu hämtade jag dagboken och skrev en kort rapport.

Klockan är tre och mamma har åkt. Angus tänker sälja Killarney och jag fattar inte varför. Måste människor förändras? Det känns tyst och tomt här hemma utan mamma, och det kommer att bli tomt i stallet efter Killarney. Jag kommer att sakna honom otroligt mycket, för att inte tala om stackars Phantom som blir av med sin bästa vän.

När jag gick nerför trappan fick jag syn på Angus. Han satt och tittade i en katalog med mopeder.

- Nu tänker jag rida ut, meddelade jag. Ska du följa med?

Han skakade på huvudet och fortsatte att läsa i katalogen.

- Det är lördag i övermorgon, påpekade jag. Vill du inte rida honom så mycket som möjligt innan han försvinner

härifrån?

- Jag läser, snäste Angus. Vem pratar du om, förresten? Då störtade jag ut och smällde igen dörren efter mig.

Phantom var inte svår att fånga i hagen. Han älskar att arbeta och försöker aldrig smita undan. Jag ryktade honom ute och Killarney kikade på oss över grinden. Sedan sadlade jag, tränade och satt upp. Vi red mot skogen och jag blev bländad av solen. Phantom var ivrig och taktade på stället. Inne i skogen doftade det vår och lövträdens skira grönska var så vacker. Det kändes som om något nytt var i faggorna, något spännande och fantastiskt. Jag fick lust att sjunga, men kunde inte komma på texten till en enda vårsång. Efter en stund gav jag upp och drog de sånger jag kunde, fast de hörde mer ihop med julen.

Snart är jag stor, funderade jag och undrade om jag skulle tröttna på min häst. Kommer jag att vilja byta ut honom mot något annat? Vad skulle det vara?

Det verkade helt otroligt att jag skulle vilja göra mig av med Phantom, den förvildade amerikanska palominon som jag räddat livet på en gång. Spökhästen från Blue Ridge Mountains som blev min och fick följa med hem till England. Men otroliga saker inträffar och kanske skulle jag också förändras, precis som Angus.

Jag galopperade genom skogen. Det doftade av fuktig jord och mossa och jag visste att det snart skulle vara blått på marken när alla blåsipporna blommade.

Allting förändras, funderade jag vidare. Det är precis lika naturligt som att årstiderna växlar. Men tanken gav ingen tröst.

När jag vände hemåt lät jag Phantom skritta på lång tygel. Eftersom det var varmt ute och han inte ens hade blivit svettig, släppte jag ut honom i hagen. I köket stod Angus och gjorde i ordning lunch.

- Jag tänkte att vi skulle dricka te och äta några riktigt smaskiga smörgåsar till lunch, sa han. Plus kakor och allt möjligt gott. Jag har hittat en burk sardiner, små inlagda gurkor, konserverade persikor och tre olika sorters bröd. Vi kan väl äta allting på samma tallrik? Då blir det inte så mycket disk!

Han avbröt sig och gav mig en frågande blick.

- Är du sur? undrade han. Varför säger du ingenting?

- Jag är ledsen för att Killarney ska försvinna, svarade jag. Han är så snäll och tillgiven och förtjänar verkligen att ha det bra.

- Tror du inte att han kan få det lika bra någon annanstans? frågade Angus och slog sig ner vid matbordet.

- Kanske det.

- Larva dig inte! Vi har väl inte världens bästa stall och inte kan vi ge honom de utmaningar han behöver heller. När red vi med i en jakt sist? Killarney älskar jaktritter, han har det i blodet. Men jag ska snart ta examen och har inte tid med honom. Då är det bättre att sälja honom medan han har utvecklingsmöjligheter, så att han får en ryttare som har tid att jobba med honom. Jag är säker på att han kommer att få det bra och jag säljer honom inte för att jag är lat eller elak.

Han fortsatte att argumentera och försöka övertyga mig.

- Nu har jag fullt upp med att plugga och kan inte ge Killarney ett bra hem längre, pladdrade han på.

- Du skulle kunna hyra ut honom på foder.

- Det är ingen idé, menade min bror. Jag tänker sluta rida, förstår du. Kanske jag börjar igen, men jag vet inte när.

Angus proppade i sig en jättelik sardinsmörgås.

- Jag tänker börja ta körlektioner, sa han med munnen full av mat.

Klockan nio på kvällen ringde mamma från Geneve och meddelade att resan hade gått bra.

- Hur har ni det? Har ni ätit ordentligt? frågade hon.
Typiskt mammor! tänkte jag.

En stund senare gick jag ut för att säga god natt till Killarney och Phantom. De nosade intresserat på mina fickor och blåste luft genom näsborrarna i mitt hår. Det var en stjärnklar kväll och fullmånen lyste vit.

Hästarna stod på tjocka, guldgula halmbäddar och jag såg att de trivdes förträffligt. De såg lugna och belåtna ut och ingen av dem anade vad som snart skulle hända. Jag önskade att inte jag heller visste och att jag kunde sudda ut allt jag visste om vad Angus tänkte göra.

- Kanske är det ingen som vill köpa dig, sa jag till Killarney. Du kan ju bli halt lagom till på lördag, så klarar du dig. Då får du stanna här ett tag till. Phantom kanske kan ställa upp och sparka dig lite lätt?

När jag kom in i hallen, ropade Angus från sitt rum:

- Var har du varit så länge? Lås ytterdörren nu, för jag tänker gå och lägga mig. Glöm inte dörren på baksidan!

Jag vred om nyckeln i låset på baksidan och kände en extra gång på ytterdörren. Sedan gick jag uppför trappan och bad en tyst bön.

- Gode Gud, gör så att Killarney blir lite halt, men bara så mycket att han får stanna här hos oss...

Nästa dag var det fredag. Angus dundrade nerför trappan redan klockan sju för att hämta tidningen som låg på mattan i hallen. Det dröjde inte mer än fem minuter förrän han hojtade vilt.

- En moped till salu! Den är nästan ny och kostar bara 1 500 kr. Jag ska ringa och be att få köpa den om den finns kvar i morgon.